

[Ove Hansen.]

godkendt priserne. Jeg nævner ikke dette for at genere den tidligere regering; under en socialdemokratisk regering ville samme projekter og priser formentlig også være blevet godkendt. Vi ved jo, at der i boligministeriet finder en grundig gennemgang sted af priserne, og denne kritiske gennemgang finder naturligvis sted, uanset hvilken regering vi har.

Men jeg synes, vi har et fælles ansvar og en fælles forpligtelse, nemlig til at få lejen ned på et mere rimeligt niveau, så disse mange ledige lejligheder kan tages i anvendelse. Nu ved jeg meget vel, at oppositionspartierne vil svare, at vi ikke løser boligproblemet blot ved at yde større tilskud. Det kan jeg for så vidt være enig i, men i den akutte situation løser vi problemet, og det er for mig det afgørende.

Vi beskæftiger os jo andre steder med spareforanstaltninger for tiden, og jeg anser det for nødvendigt, at statens udgifter bringes ned, men den ydelse, der her er tale om, er meget beskednen i sammenligning med anden støtte, som byggeriet får. I det budgetoverslag, der er forelagt for de kommende år, udgør boligstøtten det første år 452 mill. kr., i 1975-76 765 mill. kr.; det er 1,4 pct. af statens nettoudgift. Det skal siges, at støtten til byggeriet egentlig er langt større; således får parcelhusene jo i realiteten den største, fordi de i kraft af skattebestemmelserne opnår en skattebesparelse på et sted mellem 2 og 3 milliarder kr. om året. Endvidere kommer momsrefusionen; den andrager 1,1 milliard kr. til boligbyggeriet og et endnu større beløb, når det gælder erhvervsbyggeriet. Jeg nævner ikke disse tal for at give udtryk for min utilfredshed med disse begunstigelser, men skal man give et korrekt billede af boligstøtten, må disse beløb med ind.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til lovforslaget om boligsikring. Det drejer sig jo om en ajourføring af indtægtsgrænsen for at opnå boligsikring og en højere grænse for den årlige boligsikringsydelse. En for-

bedring er det, at der nu vil blive mulighed for at yde en højere boligsikring til familier, der har en forholdsvis høj husleje i forhold til deres indtægt. Det er også en forbedring, at de mange efterreguleringer, der førhen måtte finde sted mellem de kommunale myndigheder og modtagerne af boligsikringen, til dels vil ophøre for eftertiden, medmindre der foreligger betydelige afvigelser fra den oprindelige selvangivne indkomst.

Ministeren har stillet et par ændringsforslag, som jeg kan tiltræde. De går bl. a. ud på, at kommunernes andel i boligsikringen nu skal udgøre 40 pct. mod tidligere 50 pct.

De lovforslag, vi her skal tage stilling til, er, som jeg tidligere har nævnt, forslag af mere midlertidig karakter, men jeg håber, at vi, når disse forslag er vedtaget, kan gå i gang med arbejdet om en langsigtet løsning af boligproblemerne. Det ville være af meget stor værdi for mange bygherrer, at de vidste, hvorledes de fremtidige vilkår ville blive. Vi ved jo, at fra tankerne om et byggeri fødes, og til byggeriet kan tages i brug, kan der ofte gå mellem 4 og 5 år, så man skal have nogen tid til at disponere; derfor ville det være rart, om vi fik en endelig, langsigtet og holdbar løsning af boligproblemerne. Mit parti vil meget gerne medvirke til en løsning

Hastrup: Må jeg først takke hr. Ove Hansen for den venlige bemærkning til mig i anledning af, at det har været nævnt, at jeg skulle overtage en stilling som administrerende direktør for Dansk almennyttigt Boligselskab. Jeg tager hans bemærkning som en buket roser; det er jo en blomst, der både har sin skønhed og sine mindre behagelige egenskaber. Men for en ordens skyld vil jeg gerne sige, at de borgerlige partier naturligvis ikke på nogen måde vil være forpligtet, hvis jeg overtager den pågældende stilling, og jeg vil da også selv fastholde min ret til at have min egen principielle opfattelse af boligspørgsmålene, som er helt sammenfaldende med den, det konservative folkeparti står for.